

nu mere for denne Klasse; jeg troer virkelig, at der er nogen Ubillighed i det ældre Princip, at det ikke passer sig for de nærværende Forhold, og det er ussikkert, at ogsaa disse Embedsmænd kunde faae Pension af Statskassen. Jeg maa iøvrigt bemærke, at det dog har nogen Betænkning at gjøre Mere, end det, der allerede er skeet, navnlig efter det af Folkethinget vedtagne Udkast, for den egentlig civile Embedsklasse, naar Geistligheden med Hensyn til Pension bliver ved at staae paa en saa uheldig Fod, som den for Tiden staaer. Narraagen, hvorfor jeg har bemærket dette angaaende Tingenes Gang med Hensyn til de Embedsmænd, som ikke ere lønede af Statskassen, er for at godtgjøre, at der for dem i hvad der er bemærket ikke ligger det Allermindste, der modsiges den Sætning, at det har været et fast af Regjeringen vedtaget Princip, at de af Statskassen lønede Embedsmænd, naar de afgik uden egen Skyld, enten paa Grund af Svaghed eller fordi Regjeringen ikke vilde bruge dem, uden at de dog egnede sig til at affædigges fra Embedet, saa fik de to Trediedele. Har der været Undtagelser, har det været med Hensyn til Embeder, der have været af en saa særegen Natur, at Embedsmændene ikke var berettiget til at faae det afgjort ved Dom, om han havde forbrudt sit Embede eller ikke. Navnlig med Hensyn til Embeder, der hørte under Cancelliet, har det bestandigt været antaget, og i min Embedstid ikke fundet mindste Undtagelse. Jeg skal ikke indlade mig paa de mange andre Quaestiones, der kunne opkaastes med Hensyn til den foreliggende S. Jeg skal blot endnu gjøre den Bemærkning, at, forsaavidt jeg i mit foregaaende Foredrag havde talt om det Henstigmæssige, der kunde være i, at der var særegne Regler for de Embedsmænd, der vare ansatte ved Gesandtskaberne, det af den høitærede Finanzminister Anførte vel viser, at der af de almindelige Reglers Anvendelse ikke vil følge, at den høiere Klasse Gesandter faaer nogen overdreven stor Pension; men der vil vel være andre diplomatisk Embedsmænd, som ikke ere i det Tilfælde, at det foreskrevne Maximum, det i Udkastet indeholdte Maximum af 3000 Rbd., kommer til at sætte Grændse for Pensionen. Med Hensyn til dem kan der opstaae

noogle Misforhold mod andre Embedsmænd, hvis Stilling kan sættes ved Siden af deres, men hvis Lønning er mindre, fordi hine Embedsmænd paa Grund af den Stilling, de have i Udlandet, maae have højere Gage, end de ellers skulde have efter Embedet. Det kan med Hensyn til en vis Middelklasse af diplomatisk Personer uden Tvivl finde sin Anvendelse. Imidlertid der er ikke noget Spørgsmaal herom, da der ikke er stillet noget Endringsforslag; jeg troer ogsaa, den Besparelse, der deraf kan flyde, vilde være ubetydelig. Naar det iøvrigt er anført, at det nærværende Udkast skulde være særdeles gunstigt for Embedsmændene, troer jeg i Henhold til det, jeg har anført, at maatte modsiges det. Jeg anseer det for ganske afgjort, at de af Statskassen lønede Embedsmænd hidtil have havt stadig Afgang til at faae $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension, naar de afgik, uden at have forseet sig, og det kun var i Formen, at det skeete ved en kongelig Naade, naar det virkelig blev af Regjeringen anseet som Noget, der maatte skee, som ikke kunde være anderledes, som Regjeringen bevilgede endogsaa, hvor den maatte føle en vis Uvillie til at give Embedsmændene efter det Forhold, han havde vist, en saa stor Pension. Jeg troer ogsaa, at naar der har været en temmelig almindelig Besværing over Pensionsvæsenet her i Landet, har det aldeles ikke sin Oprindelse, hverken fra det almindelige Pensionsprincip, heller ikke fra den sædvanlige Afgang, men det, der har gjort Pensionerne her saa byrdefuldt, har været den store Mængde extraordinære Afgange eller Reductioner, hvorved den saakaldte aftagende Pensionsliste er stabt.

Finanzministeren: Der er et Par Punkter, som jeg seer, at jeg har forbigaaet, da jeg sidst havde den Ære at have Ordet, og som jeg derfor skal tillade mig et Dieblik at dvæle ved. Det første er det, som staaer paa Listen over Endringsforslagene under Nr. 2, hvor der nemlig af et æret Medlem (Orholm) er foreslaaet, at Officererne skulde der med det fyldte 65de Leveaar tilkomme samme Berettigelse til at forlange Affædiggelse fra activ Tjeneste, som der i Udkastet er foreslaaet i Almindelighed for Embedsmænd med det 70de Aar. Jeg vil tillade mig at opholde mig et Par Dieblik ved